

JERIKÓBAN ÉLET TÁMAD (ZÖLDI JÓZSEFNÉ)

A felkelő Nap halvány, szelíd fénye szűrődött át a pálmák levelei között, melyeket meg-megborzolt az enyhe szellő. Az út követ szegélyező füvek üdeződen csillogtak a reggeli harmatban, a köztük megbúvó virágok is új odaadással nyitották aranysárga, bársonyos kelyhüket a fény felé. Szép volt ez a vidék. A közelben a hegy magasodott, másik oldalon a Jordán életet adó vize folyt. Amerre ez a folyó elhaladt, ott oázis fakadt a pusztaságban, élet virult mindenfelé.

Itt, a Jordán völgyében épült Jerikó, a pálmák városa. Házai, terei jómódról árulkodtak. Legszebb épülete a Téli Palota volt, amit Nagy Heródes építtetett. Bent a városban már zsongott az élet. Jerikó különösen sokoldalú város volt, mivel erre vezetett egy fontos kereskedelmi út. Már lehetett hallani a sokféle népek fiainak beszédét, akik többsége Jeruzsálem felé tartott, de itt szívesen megpihentek néhány napra. Közben messze vidékről hozott portékákat is kínálgatták. Előkerültek szép kelmék, éles fegyverek, illatos fűszerek, néha ékszerek is. Közben a halászhajók is kínálgatták az éjszakai fogást. Kétség nem fér hozzá, hogy az ő standjaikon volt a legnagyobb a forgalom.

A Nap már magasan járt, mikor a nagy sürgés-forgás csitult egy kicsit. Az emberek árnyékba húzódtak, elővették ennivalójukat? itt-ott sült hal kellemes illata vegyült a levegőbe? és közben beszélgettek. Ami leginkább érdekelte őket, az volt mostanában minden beszélgetés témája. Mindenki tudott egy történetet, amit a többiek még nem ismertek. Egy csodálatos történetet, aminek hallatán elámult mindenki. Rendkívüli hírek járták Izraelt. Ezek a hírek Jézusról szóltak, aki gyalog járt mindenfelé és Isten országáról beszélt. Az is érdekes volt, amit Istenről, mint Atyáról mondott, de leginkább hihetetlennek tűnő tettei kötötték le az emberek figyelmét.

- Én nemrég jártam Jeruzsálemben, és az egész város fel van bolydulva! Mindenki Jézusról beszél ott! ? mondta az egyik kereskedő. Értelmes tekintete a messzeségbe révedt, mintha fel akarná idézni mindazt, amit hallott. ? Egy komám beszélt el, hogy nagyon sok beteget meggyógyított. Rengeteg ember követi, akármerre megy. Mindenki látni akarja őt. Viszik hozzá a betegeket. Azt mondják, egyszer csak úgy odament elé egy leprás ember ? persze, mindenki elhúzódtott a szerencsétlen útjából ? és csak ennyit mondott szinte nyűszítve: ?Uram, ha akarod, megtisztíthat sz engem!? Jézus szelíden ránézett és csak ennyit mondott: ?Akarom, tisztulj meg!? Abban a pillanatban egészségesek lettek a sebes karok, a fekete arc is rózsaszínné vált! Ujjongva dobta le koszos rongyait! Egyetlen folt sem volt rajta!

- Én is hallottam hasonlót! ? szólt egy arám árus. ? Nem is kívánczok más vidékre! Jó, hogy most olyan sokan jönnek Jézust látni, könnyű eladni a portékát, így én is itt lehetek. Bárcsak egyszer láthatnám! Azt mondják, ő a nagy Dávid király fia, és sok ember követi. Tanítványai is vannak.

- 12 tanítványa van. Én már láttam őket egyszer. Egy esküvőre kellett bort vinnem. Nem sokat, mert szegény volt a vőlegény. Ott marasztottak engem is. A kis bor hamar elfogyott, féltem, hogy szégyenbe marad a vőlegény. Akkor szóltak efelől Jézusnak. Ő utasította a szolgákat, hogy a nagy kádakat töltsék tele vízzel, és vigyenek abból a násznagynak. Mire a pohárral a násznagy elé értek, már bor volt benne. Meg is jegyezte, hogy ilyen bort régen ivott! Kóstoltam én is. a mi borunk a nyomába sem ért annak! Mire felocsúdtam, hogy kissé jobban megnézzem Jézust, már nem láttam sehol?

- Hát, mi tagadás, én sem bánnám, ha néha errefelé is borra változna a víz! Milyen jólesne ebben a forróságban!

- Én régóta úton vagyok. Joppéból, a Földközi-tenger partjáról jövök. ? mondta egy másik kereskedő. ?Én is sok csodáról hallottam. Azt mondják, hogy Jézus visszaadja a süketek hallását, a vakok szeme világát, a bénáknak az erőt, és újra járnak!

- Ne mondd! Tényleg? ? és mesélik egymás után a csodák híreit? Egyre többen csatlakoznak hozzájuk, hogy ők is hallják a Jézusról szóló történeteket.

Ott ül közöttük Zákeus szolgája is. Zákeus gazdag ember, a vámszedők feje, utálja is mindenki rendesen! Mindig több vámot szab ki rájuk, mint ami jogos. Persze, a saját zsebébe is dolgozik. Ezért nem szeretik. Megvetik az emberek. Nem is nagyon megy középük. Rendszerint szolgája viszi a híreket, amit az utasemberek beszélnek a világ minden tájáról.

A nagy beszélgetésben nem is veszik észre, hogy egy vak koldus is középük keveredik. Csodálkozva hallgatja az alig hihető történeteket. Amikor azt mondják, hogy a vakokat is látókká tudja tenni, akkor vad reménység ébred a szívében.

- Hátha engem is meg tudna gyógyítani! ? kiált fel hirtelen. ? Nem tudjátok, merre jár éppen?

A többiek hirtelen kiesnek az emlékezés révületéből és akaratlanul is elhúzódnak a piszkos embertől.

- Nem jár olyan messze innen! Mi is útra kelünk, hátha találkozhatunk vele.

Reménykedjél, öreg, hátha egyszer a mi városunkat is meglátogatja!

A koldus már mindent tud, amit tudnia kell. Mostantól ez a reménység élteti! Hátha egyszer eljön Jézus! Nem is a főtéren koldul ezentúl, hanem kiül a városhoz vezető útra, hogy véletlenül se szalassza el! ? határozza el magában.

Zákeus szolgája is szalad haza, és gazdájának mindent elmesél. Mindent, amit Jézusról hallott. Zákeus csodálkozva hallgatja, majd újra és újra elmondhatja szolgájával.

- Csodálatos ember lehet ez a Jézus! Mit nem adnék azért, ha egyszer láthatnám!

A felkelő Nap fénye újra körülöleli a vidéket, aranyosan csillog a város falain. A vak koldus semmit nem lát ebből. Ő örökös sötétségben él. Az ébredő reggelt neki a madarak csicsergése jelzi, a Nap első sugarainak melege az arcán, a siető lábak dobogása, melynek hallatán előrelelendíti kezét és szájalmasan alamizsnát kunyorál. Sok napja ül már itt a városon kívül. Már-már megbánta, hogy ide telepedett, mert az emberek mindig sietnek, ritkán vetnek neki oda valamit. A főtéren legalább ennivalót kapott. De mindig arra gondol, hogy hátha éppen ma érkezik Jézus, akit a Dávid fiának is mondanak. És neki a vele való találkozás az egyetlen esélye arra, hogy lásson még! Ezért vár türelmesen?

Pár nap múlva éhesen ül az út mentén. Ma még senki sem jött a városba, akitől kérhetett volna. Ilyen még nem történt! Néhány kereskedő mindig érkezik. Pedig szombat sincsen, ebben biztos volt? De most, mintha hallana valamit! Emberi hang foszlányai jutnak füléhez és fejét akaratlanul is a hang irányába fordítja. Emberek kiáltoznak! Sok ember! Közelednek! Mi történt? Aztán lábak dobogását is hallja. Sok-sok emberét? Izgatottan áll fel, kezét tapogatva nyújtja előre.

- Emberek! Emberek! Mi történik? Mi ez a sokaság?

- Jézus jön! ? kiáltják többen. ? A Názáreti Jézus eljött hozzánk!

A vak koldus szíve egy pillanatra majdhogynem megáll. Itt a pillanat! A várva-várt alkalom! Talán most meggyógyulhat! Nem szabad várni, kiáltani kell! ? lüktet benne a felismerés, és már mondja is, egyre hangosabban:

- Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Dávidnak fia, könyörülj rajtam!

Jézus meghallotta segélykiáltását, és odavezettette őt.

- Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? ? hallotta azt a szelíd hangot, amit álmatlan éjszakákon annyiszor elképzelt magában!

- Uram, hogy az én szemem világa is visszatérjen! ? kiáltotta fel zokogva, reménykedve.

- Láss! ? mondta Jézus határozottan, majd szelíden hozzátette: - A te hited megtartott téged!

Abban a pillanatban éles fényt látott! Kezét a szeme elé kellett kapnia, mert szinte fájta az a fény! De lassan színeket kezdett látni! A kabátja piszkos-sárga rojtjait, a mellette állók ruhájának sokféle kavalkádját. Rémülten nézett szét. Arcok? arcok mindenfelé? Rengeteg ember arca, akiket sohasem látott! És vele szemben egy szelíd szempár kedves tekintete parázslott rá. Az arca tele volt szeretettel, szinte simogatott minden mozdulata! Odaborult eléje!

- Köszönöm, Dávid fia! Áldott legyen az Isten! ? áradt ajkáról a könnyes ima.

Az emberek is örültek, dicsőítették az Istent! A szemük láttára gyógyult meg egy ember! Az imént még a szeme helyén valami sötét gödör tátongott csak, most pedig látóra nyílt, tiszta tekintet néz rájuk belőle! Csoda! Ilyet senki ember nem tett még! Csak a magasságos Isten hatalma viheti ezt végbe!

Elindultak a város felé. Többen előre mentek, vitték a nagy hírt, hogy Jézus erre jön! Zákeus is hallotta. Látni akarta őt! De hogyan? Hiszen nagyon alacsony termetű volt, a tömeg miatt nem sokat látta. Egészen közel nem mehet, mert mindenki megveti. Mit is tegyen? Eszébe jutott, hogy talán ha felmászna a fára, akkor mindent látna, de őt nem veszi észre senki!

Elgondolását nyomban tett követte, és már fönny is volt a fa koronájában. Elnézett a város kapuja felé, és valóban nagy tömeget látott. Álltak egy helyben. Majd elindultak be a városba. Jézus jött elől, körülötte ujjongó emberek. Ő hát Jézus? Milyen tiszta a lénye! Mennyire szeretik az emberek! Nem úgy, mint őt?

Örömmel látta Zákeus, hogy Jézus éppen arra tart, amerre az ő fája áll. Úgyesen sikerült kiválasztani, legalább egészen közelről láthatja? Azok a sugárzó, tiszta szemek, az a szeretettel teli tekintet! Már itt van egész közel! ? dobogott hevesen Zákeus szíve. És azok a perzselő szemek egyenesen őt nézik! Észrevették!

- Gyere le, Zákeus! ? mondta Jézus kedvesen. ? Ma nékem a te házadnál kell maradnom!

Ezt a megtiszteltetést! Sietve leszállt, és örömmel mutatta az utat a házához. A tömeg mögötte nyomban felzúgott!

- Ehhez a bűnös emberhez ment be szállásra? Ehhez a zsugorihoz, aki mindenkitől elvenné az utolsóját is? Ehhez a rablóhoz? ? semmit nem értettek?

Zákeus szívét soha nem érzett békesség járta át. Jézus tisztasága mellett meglátta szíve gonoszságát. Rögön határozott.

- Uram! Fele vagyonomat a szegényeknek adom! És ha valakitől veszekedéssel vettem el valamit, négyszer annyit adok cserébe!

- Ma lett üdvössége ennek a háznak! Mivel ő is Ábrahám fia. ? mondta Jézus nagy örömmel. ? Mert azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett!

Örömmel volt ez Jerikóban! Úgy érezték, hogy a Menny kapujában vannak! Az Úr Jézus tanította őket, majd visszaindult Jeruzsálembe.

A vak koldus nem volt már vak és koldus sem. Szíve tele volt örömmel, a gyógyulás örömeivel. Találkozott egy másik emberrel, Zákeussal, akinek szíve szintén örömmel volt tele, a Jézussal való találkozás örömeivel. Zákeus valóban megtartotta a szavát. Vagyonából minden szegény embernek jutott! Sorra járta a várost, és mindenkit kárpótolt, akivel igazságtalan volt. Nehéz út a Zákeus útja, de ő örömmel könnyített lelkiismeretén! És egyre boldogabb lett, minél kevesebb pénze maradt. Az évek alatt felhalmozódott sok nyomasztó teher mind lehullt a szívéről.

Jerikó lakói csodát láttak! Mert Zákeus már nem az az ember, mint régen. Ott segítette az embereket, ahol tudta! Mindenkihez jóságos volt, mindenkivel beszélgetett, de főleg a meggyógyult koldussal. Sokáig felidéztek azt a drága arcot és szívük olthatatlan vágygal akarta mind közelebből megismerni az áldott Jézust, aki egyszer erre járt!

Zöldi Józsefné

Forrás: www.keresztenydalek.hu